

ENLLAÇOS D'INTERÈS

http://cultura.elpais.comcultura/2013/08/22actualidad/1377184121_080441.html

<http://jaurialectora.blogspot.com.es/2013/11/canada-de-richard-ford.html>

<http://bibarnabloc.cat/2014/02/26/canada-de-richard-ford>

<https://totesunamentida.wordpress.com/2013/10/11/canada-de-richard-ford>

Biblioteca
Sant **B**artomeu

Ajuntament d'Alpicat

Plaça Països Catalans, 1

25110 Alpicat

Tel. 973 737728

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

facebook

twitter

HORARI

Dilluns de 14 a 20:30

De dimarts a divendres de 10 a 20:30

Dissabte de 10 a 13:30

Bústia exterior de retorn de préstec.

**El proper dia que ens trobarem serà:
26/03/2015**

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Richard Ford CANADÀ

Mississippi, 1944

És considerat un dels millors escriptors nord-americans de finals del segle XX.

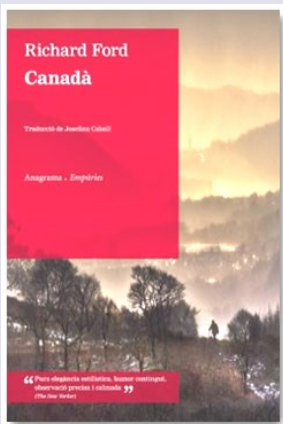
Ha publicat set novel·les, tres llibres de narracions i un llibre de memòries sobre la seva mare.

Amb la novel·la *El dia de la Independència* va guanyar el Pulitzer. Aquesta obra forma part d'una trilogia protagonitzada per Frank Bascombe, que es completa amb *El periodista esportiu* i *Acció de Gràcies*.

“Carles Peña, amic i responsable de la Llibreria l'Illa, em va recomanar l'entrevista que li van fer a en Richard Ford a El País Cultura on l'escriptor comentava la seva dislèxia. Vaig pensar que la dislèxia de l'autor era l'explicació a la manera tan seva d'escriure i que a mi tant m'agrada. Richard Ford té la necessitat de la lentitud i de l'extrema atenció. Aplicat a l'escriptura es nodreix d'una excepcional capacitat d'observació que fa meravellosa, profunda i torbadora la seva literatura. Bon coneixedor de les motivacions, és com si despullés l'ànima humana, sense trampes. És fàcil simpatitzar amb Richard Ford i acabar beneint els textos del que diuen que és el Clint Eastwood de la narrativa americana”. totesunamentida.wordpress.com

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

El narrador es declara admirador dels escacs de bon començament, però així i tot sobta en proposar jocs al lector, empès a autèntiques partides d'estratègia. A *Canadá*, cada petit detall compona les peces d'escacs amb què l'autor ens convida a jugar, en principi contra el personatge amargat de la mare: “La meva germana i jo, érem actors secundaris d'un drama que ella s'encarregava que es desenvolupés implacablement”.

Així, el primer paràgraf del llibre posa el nivell alt: “Primer parlaré del robatori que van cometre els nostres pares. Després dels assassinats que van tenir lloc més tard”. Quanta acció, uns pares que roben i uns assassinats! Però aquesta crida a l'atenció del lector és un esquer per parlar de temes de llarg abast: l'Amèrica emergent de la Segona Guerra Mundial, la situació econòmica del nord del país, la posició de la dona ara que tenia drets, les comunitats marginals... Però sobretot, els somnis petits d'uns personatges que ja per sempre formaran part de les nostres vides.

“La vida exigeix mentides per ser viable”, afirma l'autor, que sap que una novel·la retrospectiva, o qualsevol altra forma de record, no obliga a la fiabilitat de la memòria. A partir d'aquesta premissa, el narrador (amb una esquerpa germana bessona, i fill d'aquests pares que ens intriguen tant, ell un còndid ex aviador, ella frustrada i ressentida) ens convida a acompanyar-lo a la recerca de la seva identitat: sense arrels a causa d'una infantesa itinerant, ignora el lloc que ocupa al món. Les circumstàncies decidiran per ell, però.

El llibre és voluminós, farcit d'eternes subordinades, construït a base de descripcions minucioses, amb una presència mínima de diàlegs... I en canvi resulta estranyament ràpid, fluït com una conversa entre amics (Cal destacar, per tant, la traducció de Josefine Caball). Servint-se d'aquesta agilitat narrativa, l'estil de Ford és exhaustiu, explora cada racó sense témer l'abandó del lector, segur que aquest ha quedat enxampat: bé en la teranyina de la seva qualitat literària, bé per la força de l'argument d'uns pares que roben bancs. A mesura que avança en la lectura, el lector s'adona que Ford li està parlant de temes que reconeix, i aquest és el motor veritable de l'obra.

Canadá ens guia pel paisatge nord-americà i ens mostra la fragilitat de les relacions humanes, les frustracions que amaguem al fons de l'ànima, i com el caràcter de cadascú és el seu destí: “Si les coses haguessin pogut seguir el camí que recorren milers d'altres vides...”, es demana el narrador, resignat. La pregunta de fons és: estem disposats a assumir la responsabilitat d'allò que ens passa? Som responsables dels nostres actes, siguin quines siguin les peces que tenim per jugar la partida: “Tanmateix, culpar els pares de les dificultats que tens a la vida no porta enlloc”.

Així, *Canadá* pertany a aquella mena de llibres que deixen petja en el lector perquè l'interroguen. A través d'un estil exhaustiu, la novel·la transforma el lector en el sentit que aquest es veu obligat a formular-se preguntes que li vénen de nou. Richard Ford és, per tant, digne hereu de la millor generació de novel·listes nord-americans dels anys cinquanta, els Scott Fitzgerald, Capote o Salinger. Així ho està reconeixent la crítica.